

*Vető Miklós**(Budapest, 1918 – 1945. február 13., Harka)**Dalocskák*

1

*A legmélyebre rugdalt fájdalom
 törjön belőled föl, ha meghalsz!
 Jaj, tépd magad, hogy újra élj,
 szakítsd jajongva barna hajzatod: kutyákkal
 álmodtál és szegény bolonddal,
 – mondd! –
 és emberbánat nem lehet setétebb.*

2

*Feszít, feszít a nyugtalanság,
 se könny, se szó ma nem segít,
 csak hallgatom a hangok hangját,
 a halál roppant verseit.*

*Ó, szörnyű költő, egyre, egyre
 farag döbrentő rímeket,
 küült a porcelánbegyekre
 s rója a téli földeket
 észvesztő tollal, feketével!*

3

*Könny vagy,
 de könnyebb ám a lepke,
 álmodat
 az álom rég belepte.*

*Nem szeretsz?
 Hisz téged sem szeretnek:
 A levegőt
 szolgálatod keretnek.*

1943

Verjétek fel ...

*Verjétek fel süket életem:
Dalt már a némaságba,
Jaj, hogy a szépre ébezem,
s fekszem a néma sírban.*

1944

Kiáltás

*Óh, én már men akarok már hallani többet,
Látni se többet, és járni se többet,
és élni se többet
Jaj, ha eszembe jut arca jövőmnek,
sírní szeretnék.
Sírni, jajogni, üvölteni
A halni bukó őszi vidékek farkas fájdalomával.*

1944

*Hideg napok című kötetből,
Budapest, 1962*

